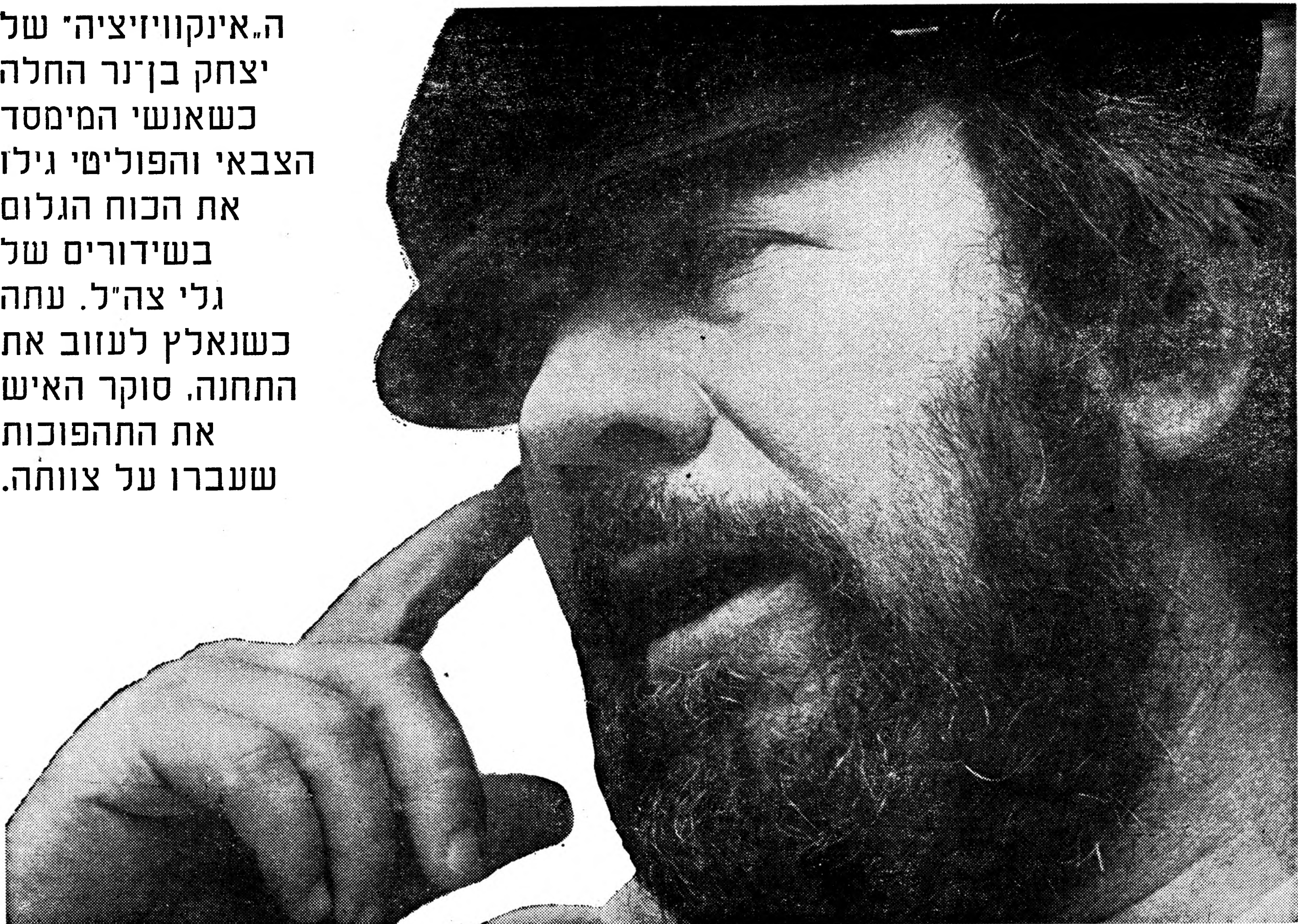

ה"אינקוויזיציה" של
יצחק בן־נר החלה
כשאנשי המיסד
הצבאי והפוליטי גילו
את הכוח הגלום
בשידורים של
גלי צה"ל. עתה
כשנאלץ לעזוב את
התחנה. סוקר האיש
את התפוכות
שעברו על צוותה.

זהירות,

מאת
גדעון לוי

בות, מבוהלות ברובן. השבוע, כשקוראים שוב את "אחרי הגר" שם", קצת מפחיד להיווכח עד כמה היו מרבית הדברים — למציאות, בי 1975, כשכתב את הסיפור, על רקע ההפגנות נגד קיסנינג'ר, לאחר שנבהל — לדבריו — מן ההתפרצות החשידנית והאלימה נגד הסדר בסיני שעשוי למנוע מלחמות, חשב לנקוב גם במחיר מפחיד ודמיוני לכרטיס קולנוע. 50 לירות, כתב אז...

סיפורו השבוע הוא סיפור עויבתו את גלי צה"ל וסיפור השלמת ה"פרוטוקול".

הכל בגלל הגברת

בן מושב כפר יהושע שבצמק, הוא

החל את עבודתו בגלי צה"ל כמושבניק שעזב את משק הוריו למען הכתיבה. בכפר יהושע זוכר אותו אביו הקשיש (בן 82) יוצא בבוקר לעבודה בשדה ולעתים, במקום לעבוד, מתיישב ומתחיל לכתוב בפנקס. לפני כמה שבועות אמר אביו, בתשובה לשאלה, כי הוא אוהב מאוד את סיפורי בנו, אבל למה כל־כך הרבה מלים גסות? "שאל. אחרי רומן־ביכורים שלו, "האיש משם", קיבלו יצחק ליבני לעבודה בגלי צה"ל. ליבני שאל אותו את שאלותיו המפורסמות על ספרות ופילוסופיה ואקזיסטנציאליזם, והבחור עמד במבחן. השבוע אמר בן־נר: "אני לא רוצה להזדקן בגלי צה"ל. היום באים לתחנה צעירים שמתקבלים אחרי מבחני־כניסה קפדניים ביותר, שאנחנו לא היינו עומדים בהם. חבריה די שנונים ודי מבריקים, יודעים יותר שפות וקוראים יותר ממה שאנחנו קראנו בצעירותנו, יותר שאפתנים ויותר רוצים להתבלט. לא הייתי רוצה להגיע ביניהם למצב של ירידת פוריות, אם אפשר לקרוא לזה כך. יותר טוב ללכת עכשיו, כשאני עדיין מבוקש ועוד מצטערים על לכת, מאשר בזמן אחר".

אך זה רק הרקע. זו רק ההקדמה. זו אינה הסיבה העיקרית ללכת. הסיבה העיקרית נעוצה בתמורות שפקדו את התחנה הזו. מעתה קשה לעצור את שטף דיבורו. "יש לך די קסטות?" הוא שואל. יש.

התחנה הזו היא מעין תממה, שיצרה קו עדין בו הצלחנו

השני שואלים: האם זה יצחק בן־נר? האם זה יצחק בן־נר הסופר. זה עדיין נראה לי כהתהדרות ריקנית במקצת, להירקא סופר. אני באמת לא מצטנע, אבל פשוט לא התרגלתי לזה. אני עיתונאי במקצועי ובתפישתי. אני כותב ורואה את עצמי יותר כמספר. אני מקווה, שלסיפור יש עוד כמה רבדים, מי שמנסה לחפור בהן מגלה דברים נוספים". לכן, כנראה, כתבה מבקרת אחת, במידה רבה של צדק: "בן־נר הוא סופר ישראלי ממין חדש, נקי מהיומרה הרעה ומאידי המיסטיקה האופפים סופרים ישראלים רבים הסבורים כי מרגע שנטלו עט לידיהם היו לשכירי הנצח ושליחי השכינה הרשמיים".

למרות כל הכחשותיו, הוא מצטנע אמיתי. כשמחמיאים לו על ספריו, הוא נבוך. לא מכבר, במסיבה תל־אביבית, ניגש אליו אחד מגיבורי ילדותו, מפקד מהולל ונערץ, והרעיף שב־חיים על ספריו. "מה יכולתי להגיד? תודה רבה. מה אפשר לעשות? לשאול: מה חשבת על הדמות המרכזית? זה קצת מביך".

פעם סחבו אותו לחוג לספרות בקיבוץ ככרי. ישבו שם 300 אנשים נחמדים והיה מאוד מחניף להיכנס לאולם ולהרר גיש כמעט כמו משה דיין: מין רחש חלף בקהל. ואתה יודע, שלמעשה הם באו לראות את הסופר, יותר מאשר לשמוע את אשר בפיו".

היומרה של אי־שירות זרה לו. לא תראו אותו מעניק ראיונות של ערב החג על מצב האומה, "אני לא חושב שאני זכאי, בתור אחד שכותב סיפורים, להיות מחנך או מנהיג או מושיע. אני גם קצת כפרי, וזה מנוגד לאי־שירות. אי־שירות זה כיסוי לכל מיני דברים די מטופשים ודי מגוחכים. אני באמת אדם רגיל, שמגיב בכך שהוא כותב לפעמים, דברים יותר מוצלחים ודברים פחות מוצלחים, שיוצא לפעמים יותר שוטה ולפעמים קצת יותר חכם, שהדבר הטוב ביותר שיכול לקרות לו הוא להצליח ליצור קשר בכתיבה בינו לבין האחרים".

בזאת הצליח לא פעם. כשכתב את "אחרי הגשם", חזון אפור קליפטי על הקיטוב הפוליטי הנורא העומד בפתח, על "גוש־ניקים" קיצוניים ועל שלטון חיי־הלילה בתל־אביב, על מנהיגי גים פוליטיים שנוקקים למשריין שילוח אותם ברחובות הכרך, ועל השמאל הרופס העומד מנגד — ספג מבול של תגרי

ני ממהר. אני הולך לאינקוויזיציה, הוא אמר בטלפון. אחר־כך הפטיר, כמו לעצמו: "הור־סיים תחנת שידור כל־כך יפה, בגלל גברת מפוקפקת אחת".

יצחק בן־נר מיהר לפגישה עם סמל ראשון במשטרה הצבאית החוקרת. הסמל הראשון מבקש לדעת מי הדליף לעיתונות את מכתבו של מפקד גלי צה"ל לקצינת האירגון של התחנה. נושא המכתב: העברת הקצינה מחדרה, בגלל אותה הגברת.

ה"גברת", בלשונו של בן־נר, היא עדנה פאר, שמינויה לתפקיד בכיר בגלי צה"ל היה הקש האחרון ששיבר את גבו. אחרי 15 שנות עבודה בתחנה זו, הוא הולך. נכון לעכשיו, כשהתכנית־הבוקר שלו, הוא עושה זאת עם הרבה מרידות וועם. תחנתו הבאה — מערכת, "דבר".

בגלי צה"ל נזכרו השבוע בסיפור קטן, אופייני. בן־נר אולי לא יאהב אותו. ביום הכיפורים של 1975, שנתיים אחרי המל־חמה, ראה אור מעל דפי המוסף הספרותי של "הארץ" הסיפור "ניקול", פרי־עטו של יצחק בן־נר. יום הכיפורים השני אחרי המלחמה היה עדיין לרבים זמן לחשבון־נפש נוקב, וסיפור האבתה של ניקול למפקדה, סיפור שניתן את אגדת הלוחם הישראלי, ושכה היטיב לתאר את היחס של ישראל לצבאה לפני אוקטובר 1973, עורר הרבה תחושות עמוקות. עורך בגלי צה"ל דאז נזכר השבוע, כי בא למחרת הפירסום לתחנה כשהוא משוכנע כי עמיתו יצחק בן־נר אינו יצחק בן־נר הסופר. זה לא יכול להיות, אמר אז. האיש החייכן והחביב הזה, השולח ידו באלף ואחד עיסוקים, אינו יכול להיות הסופר בעל העוצמה החודרת הזו.

אך יצחק בן־נר של "נכון לעכשיו", ו"שעתיים משתיים", ומקום טוב באמצע, בן־נר של "סולם־בן־נר" בביקורת הקור־לנוע ושל טור אישי בעיתון־ערב אחד וראיונות ערב שבת בעיתון־ערב אחר, הוא גם יצחק בן־נר הסופר. רומן רחב־יריעה, עליו שקד 14 שנים תמימות, "פרוטוקול" שמו, יראה אור בימים הקרובים (בהוצאת "כתר"). ספריו הקודמים היו רבי־מכר, שגם הביקורת יצאה, לא פעם, מגידרה בחלקה להם שבחים. סבר מלמדים אותו באוניברסיטה ובבית־הספר התיכון.

אלף ואחד עיסוקים, מתוך בחירה מודעת. נמאס לי כבר לצטט את יהודה עמיחי שאמר פעם, כי הספרות אינה כל החיים. רק החיים הם כל החיים, הוא אומר. "לא מעניין אותי לעסוק רק בספרות. זו מעמסה כבדה מדי. מעניין אותי קולנוע ומעניין אותי עיתונות ומעניינים אותי החברים ואוכל טוב ומשפחה, וכסית' ביום ששי, ולא הייתי מוותר על כל אלה, אפילו לא למען הספרות".

כאשר מצטטים בפניו מבקר ספרותי אחד שכתב, שאם ית־ייחס בן־נר לכתיבה הספרותית שלו ביתר רצינות, הוא יהיה גם סופר חשוב, לא רק פופולארי, הוא מתרגז באמת. "זה בלבול־מות. תאמין לי, שיצחק בן־נר עובד ברצינות על ספריו". עם זאת, הוא עדיין נבוך כשמצלצל הטלפון בביתו ומהעבר

ללכת כל השנים, בין הטיפות, עם הריגות מעטות, לא מכור נותן, בדרך כלל. עכשיו היא עברה טלטלה גדולה וקשה, זה גבע מכה, שהאנשים הגדולים של צה"ל שמו לב, רק בשנה האחרונה, אחרי המלחמה ואחרי פרשת אבשלום קור ועמנואל הראובני, שהתחנה היא נכס עבורם. נדמה היה להם, שהנכס נשטט מידיהם, המימסד הקודם של צה"ל לא התעניין במיוחד בגלי צה"ל, ולא כל-כך האזין לה. ואז באו שני החבריה הללו, קור והראובני, שלא ברור עד היום אם הם פעלו מתוך השראה עצמית או שהיתה להם השראה מגבוה...

מתוך צה"ל? — אני נכנס לתוך דבריו.

אתה אמרת, יכול להיות שזה מצה"ל, יכול להיות שזה מחור גי משרד-הביטחון ויכול להיות שזה בא מגורמים פוליטיים. שניהם מזוהים עם הימין, עם הליכוד והתחיה.

כך, או אחרת, נפגענו עמוקות. כולנו — מהשמאל, מהימין ומהמרכז — כי הוטחה בנו האשמה שבמלחמה זו, שאיני יודע מי אהב אותה יותר ומי אהב אותה פחות, לא עשינו את עבודתנו נאמנה. כולנו עבדנו קשה ויצאנו לחזית, פרט לאבשלום קור, שלא יצא מסיבות כאלו או אחרות.

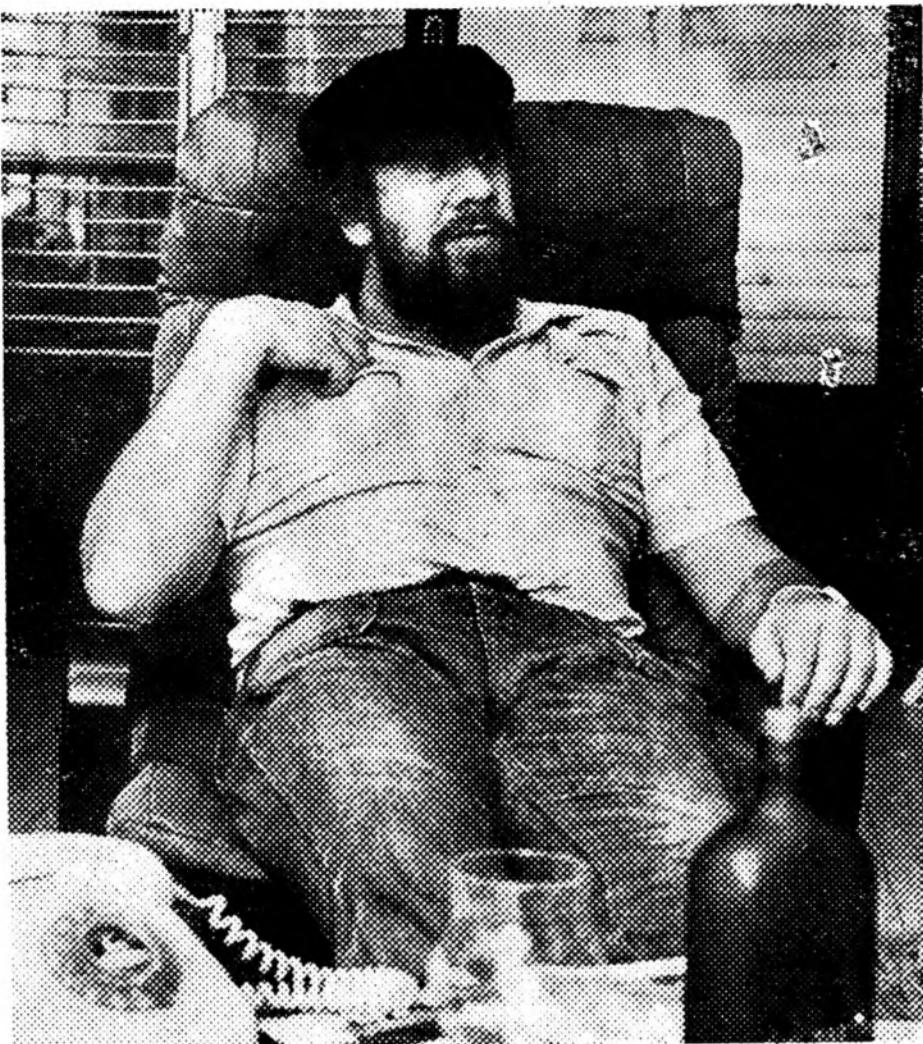
מה שקרה אחר-כך, ידוע. זו תחנה של עיתונאים ולא של סמלים ראשונים. מצבי-הרוח שלנו משפיע על העבודה, שהיא יצירתית במהותה. ואז הזמינו קצין בודק, והרמטכ"ל התחיל להתעניין. גם אריק שרון, שלא אהב את התחנה — ובמיוחד לא חיבב אנשים מסויימים בתוכה — נכנס לתמונה.

באחד הימים הישעה אותי מהעבודה. כאשר הטלוויזיה פתחה את אולפן בביירות, ובכנסת תקפו אותה ח"כ דרוקמן וגאולה כהן, אמרתי בשידור שאולי כדאי לטלוויזיה הישראלית להעיביר את שידוריה כולם לביירות, כי שם יותר בטוח לה. טראח! כעבור יום שואל אותי צביקה שפירא, מפקד התחנה בזמנו, מה אמרתי על הטלוויזיה. הראיתי לו את הנוסח, כי הכל היה רשום אצלי והכל גם נבדק לפני השידור, ואז אמר לי: יש בעיות. דורשים להדיח אותך, וזה בא משרד-הביטחון. יומיים לא שידרתי, ואחרי-כך החזירו אותי. זה היה מוזר. איך יודע על מה ידיחו אותך. אולי אם תגיד, שתנובה מוכרת גבינת-שמנת. כשאין הגיון, אין הגיון בשום דבר.

אחרי-כך הדיחו אותי בשנית על משפט שלא אמרתי. בפתח מסה קצרה ורצינית שקראתי ביום השלושים למלחמה, אמרתי: שוב חוזרות המסגרות השחורות של מודעות האבל. שלושים לפילת בנינו. שר-הביטחון בא לישיבת הממשלה, כך סיפרו לי, ואמר: שמעתם את בן-נר? איך הוא מעז לומר: עוד יום של מסגרות שחורות?

ואז החלו קצינים בודקים, ועדות-חקירה והדחה של דן שילון, והדרגים הצבאיים החלו למרר את חייו של צביקה שפירא, כנראה בגלל הגברת. אנשים החלו לפרוש. הראשון היה אלון שלי, שהיה יכול להיות המפקד הטוב ביותר של גלי צה"ל, אדם אידיאלי ליצירה, שתענוג היה לעבוד תחתיו, צמח בתחנה. ממש נשבר הלב כשהוא עזב. ואז באה הגברת.

עבור הגברת היה גל'צ' פתרון למצבה הבתלתי-נסבל בקול ישראל. היא הגיעה בזכות ידידותה עם רפול, לא בתהליך המקובל. שיבצו אותה, כי היו לה קשרים טובים. זה טוב בקור

בן-נר: אריק שרון לא חיבב אנשים מסויימים.

עם עצמי, שברגע שהיא נפתחה, אסור לי לתת ביטוי לביקורת. אתה צריך גם לזכור, שלא כולם היו יוסי שריד מההתחלה, והיו תה הרבה מבוכה. הקו שלי, כל שנתי בתחנה, היה לא לומר דברים שאני מתנגד להם, מוסרית או מצפונית, ולא לשמש שופר לקולות שלא היו יוצאים מתוכי. גם במלחמה נהגתי כך, ומי ששידר בניגוד למצפוני, לא הייתי אני. התפקתי בדש"ם, בדברים של קונסנסוס, עשיתי כתבות ונזהרתי לא להוסיף תהילה למלחמה ולא לאתרה כמין מערבות. יחד עם זאת, ידעתי את מקומי. אהננו איננו גיבורים נושאי דגל, כשאנחנו בגלי צה"ל.

ערך מוסף מסוג אחר

כשיו אנחנו עוברים אל ספרו החדש.

פרוטוקול" מתרחש בשנת 1926 בחיפה ונמשך בתל-אביב ובעמק יזרעאל, עובר לגניוורק ולמירסקויה וחוזר לחיפה. נושאו: התאים הקומוניסטיים בארץ. התחלתו לכתוב אחרי מרד הסטודנטים בצרפת ב-1968, שהיווה מעין פירוש חדש ורדיקאלי של המרקסיזם בהשתקפותו הטרוצקית. העיקרון היה, להרוס את העולם כדי להקים תחתיו עולם צודק ויפה יותר. באותם הימים קראתי בעל המשמר" ראיון עם קומוניסט וקן שעזב את הארץ למצן

פעם ראיתי בספרות פוליטית של כאן ועכשיו, ספרות מגוייסת. אחרי-כך נעשו האירועים כל-כך חריפים ודחוסים, עד כי נראה לי בזבוז לא לעסוק בהם. אמנם, אתה מוותר על נקודת-המבט הרחוקה והעמוקה, ועל ראייה אובייקטיבית יותר, אבל אתה מקבל ערך מוסף מסוג אחר.

תום של בן-הכפר עדיין ניכר בו, אך בימי שישי (ובימי שישי בלבד), הוא יושב ב"כסית". בגלי צה"ל לא היו לו שור נאים מעולם. הכל, כך דומה, רוחשים לו חיבת. הביבות הרבה כמו עומדת בניגוד לתיאוריו הספרותיים הפסימיים על מציאות חייו. "אני חושב שאני די אופטימי", הוא אומר, "גם אם אני מתאר מציאות קודרת, אני אופטימי כל זמן שאנשים אינם יושבים כולם בשובע מול הווידאו וצועקים, כמו שצעקו ב" מערכת הבחירות: מה רע לך? תראה כמה טוב".

— היכן אתה פסימי?

— "דבר אחד יוריד אותנו שאודה, והוא הכי מפחיד אותי, וזה שמחצית העם הזה חושבת בקבוצות. אין מחשבה עצמאית. אין ערעור. אין נסיון לעצור ולחשוב, איש לעצמו. מקול ההמון, מנהמתו, אני פוחד יותר מכל דבר אחר".

— אתה פטריוט?

— "לא יודע. פטריוט זה אחד שמוכן לבלוע את הדברים הרעים יחד עם הטובים, ואני לא מרגיש שאני במקלה הבולעים. יש המון דברים שמרגיזים אותי בארץ. בוא נגיד, שאני בן הארץ הזאת ואהבתי הארץ הזאת. נולדתי בלב הארץ, בעמק, ואני אור-הב את אנשיה, למרות שעם חוגים מסויימים — כמו המתנחלים וגוש אמונים — אין לי על מה להיזכר. אני מרגיש שאני והם חלקים של עם אחד, אבל חלקים שהולכים ומתרחקים זה מזה. אפשר לומר, שאני אוהב וכואב".

— מותר להגדירך כיונה?

— "אני יונה. אני מאמין, שלטובת היהודים, לא לטובת הפל-שתינאים, אהננו צריכים להגיע, ובחזקם, למסקנה שחייבים לפתור את הבעיה של הפלשתינאים. הפיתרון נראה לי רק במדינה פלשתינית על ידינו, משוריינת בשורה של הסכמים. נראה לי, שמתעלמים מזה גם במערך, שהיה יכול להוביל לכיוון הנכון, לא תהיה ברירה. לא נוכל להימנע ממצב כזה. ברגע שנהיה שותפים ליוזמתו, נוכל לעשות יותר לטובת היהודים".

גאוות העמק?

סיפורו "ניקול" הוא תיאור אב-טיפוס של

בגנרל ישראלי מלפני מלחמת יום הכיפורים. מה קרה מאז לאל"מ ברקו, גיבור הסיפור? מה נשאר אחרי ניפוץ המיתוס, שכה היטיב לתארו? האם צמח בצה"ל מפקד מסוג חדש?

יצחק בן-נר: "לא הייתי רוצה לדבר בהכללות. תדגיש את זה. אבל יחד עם זה, נדמה לי שצץ מעמד חדש של קצונה, שהוא הרבה יותר פרגמטי ותכליתי. כשאני שומע, למשל, שבזמן המלחמה התקיים כנס סגל הפיקוד הבכיר עם רפול והוטחו שם האשמות קשות בשר-הביטחון, ואז בא אריק שרון ואיש לא העז לציין, נדמה לי שהאנשים מוכנים לבלוע צפרדעים ולש-תוק. נדמה לי, שהגיבור שלי מניקול אינו קיים עוד בצה"ל. הוא היה יותר מדי ישר עם עצמו, ולכן הקלון שלו ביום הכי פורים היה כל-כך גדול. הוא לא היה מוכן לעכלו. הגיבורים של היום היו בולעים את הקלון הזה והיו מציגים את התמונה אחרת: ניצחנו וצדקנו ולא טעינו. זה הפיתרון שלהם. ברקו היה יותר ישר".

הקרקע התרבותית-חברתית בה צמח בן-נר, הצמיחה יצירות שונות. בן-נר גדל, כאמור, בלב העמק, בכפר יהושע, בן למ" ייסדים, בעלי הרפת הטובה ביותר בכפר. לא הרחק משם צמח חן בדמים אחרים — ניצח תנועת המושבים, בחלקם שונאי ערבים. גם, "רפול" צמח שם. הם גדלו בתוך מלחמת-קיום קשה, מנסה בן-נר להסביר. "אני האחרון שאנסה להצדיק את רפול, אבל תמצא את זה בהתבטאויות שלו: תיאורים של סנדלים מרופטים שהועברו מאח לאח, עוני, מחלות וסכנות חיצוניות. הערבים היוו איום מוחלט, ואנשים כרפול, פיתחו תפישה של: או אהננו או הם. אם אפשר לדבר במונחים מכלילים, אז נוצרה שם יותר הסתגרות, יותר חשדנות כלפי העולם החיצון, יותר תחושה של, לסמוך על עצמנו ויותר בוז למה שנתפש כחולי-שה: פתיחות, רגישות, ליברליות, רצון לתפוש את החיים כמורכבים יותר מאשר משני ניגודים, שחור ולבן, צודק ולא-צודק. השפלת ערכים תימצא גם אצל בעלי מסעדות וקבלנים בעיר, אבל נכון שיש מושבניקים רבים שרואים בהם בני-אדם סוג ב'. לא נבע, בין השאר, מקשלי החיים".

— אתה נשמע מצדיק את העניין.

— "לא. אני יכול רק להבין את העניין. כשמדברים על רפול, למשל, זו תפישה פשטנית מאוד של החיים. כאילו אומרים: למה לסבכם, אם אפשר לתפוש אותם בצורה פשוטה?"

— כמושבניק לשעבר, מה דעתך על המושבניק רפול?

— "נפגשתי איתו פעמיים. מאוד לא מצאו חן בעיני כמה דברים אצלו. היה בו משהו ראוי להערכת, כשהיה קצין חי"ה ראשי ולאוף פיקוד: איש שקט, שעושה את העבודה ואינו מתערב בדברים שאינם שקורים בו. יש בו צדדים יפים של מושבניק. לכאורה, לפחות, נראה שיש בו יושר פנימי ודבקות. רפול, ימות בצדקתו. שום דבר בעולם לא ישכנע אותו, שהוא טעה בדרכו. הוא צודק תמיד ואחרים פשוט אינם מבינים זאת, ולכן הם גוזקים מסוממים, או מה שאתה רוצה. את תחושת הצדק הזאת אי-אפשר לשבור. כל העולם יאמר אחרת, והוא יישאר בשלו. אין בסיס לוויכוח. מה אתה רוצה שאגיד לך עליו? זה אינו אחד האנשים שקוסם לי לבלות בחברתם ערבים של שיחה. אנשים כאלה מעוררים בי לא פעם חששות. בזמנו היה לי לפחות ביטחון בצד הצבאי שלו. אחרי המלחמה הזו, גם זה כבר אין לי".

אחרי-כך הוא נזכר בסיפור שהגיע אליו: "כשהושעתי מגלי צה"ל ושרון נתן הוראה, לרפול, להפסיק את עבודתי, שמעתי כאילו החברה של רפול, מהמושבים, באו אליו ואמרו לו: בבן-נר אל תגיע. בן-נר זה גאוות העמק. זה מצא חן בעיני, אבל זה נראה לי מופרך לחלוטין. שאני גאוות העמק?"

שידור חי!

תצלומים:
רחל הירש

ברית-המועצות ושב אליה כציוני שרוף ומכה על חטא. הוא סיפר בראיון, כי בחיפה היו בשנות העשרים שלושים רסיסים של תאי המפלגה הקומוניסטית, וזה היה עוד לפני הפירוד בין יורשי לנין במוסקוה. מצא חן בעיני, ששבעה אנשים רוצים לתקן עולם, מתוך תא קומוניסטי קטן בחיפה".

מאז שקד על הרומן, בהפסקות, ואף יצא לשנת כתיבה באר-ה"ב על חשבון הוצאת הספרים. בן-נר נזקק לעבור על חומר כתוב רב מאותם הימים, אם כי נמנע מלראיין אנשים חיים. "רציני שכל הגיבורים יהיו פרי דמיוני", הוא מסביר. לדבריו, השיקע הרבה עבודה בסגנון הספר. "סגנון של אנשים, שאם היו נרדמים בשנות העשרים ומתעוררים היום, היו מדברים בו".

עלילת "פרוטוקול" מתבססת על צוואה דמיונית של לנין: לא זו שהוברחה למערב, "רציני לעסוק באנשים שרוצים לשנות בהינף-יד את מהלך ההיסטוריה, ובמקום למשוך בחוטים הם נמשכים בהם, כמו בקריקטורה של סטיינברג המראה אדם המוליד תיאטרון-בובות — ואחרים מוליכים אותו. אנשים שמוסרים חייהם למען אידיאל גדול, שלא יתממש לעולם, ושת-הליך הגשמתו מדכא מאוד, כי הוא מנוגד למה שהתכוונו לעשות". המסר הברור של הספר: ספקנות רבה כלפי אידיאולוגיות נעלות, שברוך כלל מתמוטטות על גיבוריהן.

כתיבתו של בן-נר עסקה עד כה, כמעט תמיד, בכאן ועכשיו. החומרים, הרקע, הגיבורים והשפה היו עכשוויים מאוד, עם אמירה פוליטית ברורה, בדרך כלל. ספריו נקראים בשטף. תיאוריו, ככל שמתרחק מהדיוט לקבוע זאת, שובים את הלב. בחי"תו במה שנכון לעכשיו, מייחדת אותו בנוף הספרותי שלנו, אך עם זאת מעלה את שאלת הגבול הדק בין כתיבה עיתונאית לספרות. העיתונאי אמנון דנקנר כתב את, "ברמן, למה עשית לי את זה?" והסופר בן-נר כתב על ניקול. "אני לא בטוח שהכתיבה שלי היא ספרות צרופה ושהכתיבה של דנקנר היא עיתונאית צרופה", הוא אומר. "בניקול יש מהעיתונאות, ואצל ברמן יש מהספרות. יחד עם זה, יתכן שהאקטואליה בסיפור בניקול משמשת רק בסיס לבנות עליו דברים נוספים. אני מניח שזה ליצור יותר מאמירה אחת. המציאות מוכרבת מכמה שכבות וכמה תהליכים. בחומרים הללו עוסקים גם אחרים, ובכישרון, ואני לא רוצה להסתכל עליהם מלמעלה למטה".